Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 17ης Οκτωβρίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο — Προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων των θεσμικών οργάνων — Σημείωμα της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου επί των υποβληθεισών προτάσεων στο πλαίσιο της νομοθετικής διαδικασίας αναθεωρήσεως του κανονισμού 1049/2001 — Μερική πρόσβαση — Άρνηση προσβάσεως στα σχετικά με την ταυτότητα των υποβαλόντων τις προτάσεις κρατών μελών στοιχεία».»

Στην υπόθεση C-280/11 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 31 Μαΐου 2011,

**Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τον B. Driessen και την C. Fekete,

αναιρεσείον,

υποστηριζόμενο από:

την **Τσεχική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και D. Hadroušek,

το **Βασίλειο της Ισπανίας**, εκπροσωπούμενο από την S. Centeno Huerta,

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την N. Rouam,

παρεμβαίνοντες στην αναιρετική διαδικασία,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Access Info Europe**, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους O. Brouwer και J. Blockx, advocaten,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενη από το:

**Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, εκπροσωπούμενο από τον A. Caiola και την M. Dean, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον στη διαδικασία αναιρέσεως,

η **Ελληνική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από την Ε.-Μ. Μαμούνα και τον Κ. Μπόσκοβιτς,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,**

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ως δικαστή του πρώτου τμήματος, A. Borg Barthet, E. Levits και M. Berger, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: M. Aleksejev, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Φεβρουαρίου 2013,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 22ας Μαρτίου 2011, T-233/09, Access Info Europe κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2011, σ. II-1073, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία αυτό ακύρωσε την απόφαση του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (στο εξής: επίδικη απόφαση) περί αρνήσεως προσβάσεως της Access Info Europe (στο εξής: Access Info) σε ορισμένες πληροφορίες περιλαμβανόμενες σε σημείωμα της 26ης Νοεμβρίου 2008, το οποίο είχε απευθύνει η γενική γραμματεία του Συμβουλίου στη συσταθείσα εντός του Συμβουλίου ομάδα εργασίας για θέματα πληροφορήσεως και αφορούσε την πρόταση θεσπίσεως ενός νέου κανονισμού για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (στο εξής: επίμαχο έγγραφο).

### Το νομικό πλαίσιο

2 Η αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), έχει ως εξής:

«Θα πρέπει να εξασφαλισθεί ευρύτερη πρόσβαση σε έγγραφα όταν τα θεσμικά όργανα ενεργούν ως νομοθέτες, συμπεριλαμβανομένων των περιπτώσεων κατά τις οποίες ενεργούν κατόπιν εκχωρήσεως εξουσιών, ενώ συγχρόνως θα πρέπει να διαφυλαχθεί η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας λήψης αποφάσεων του οικείου οργάνου. Αυτά τα έγγραφα θα πρέπει να είναι άμεσα προσβάσιμα στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό.»

3 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού ορίζει τα ακόλουθα:

«Σκοπός του παρόντος κανονισμού είναι:

α) να καθορίσει τις αρχές, τους όρους και τους περιορισμούς, για λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος, που διέπουν το δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής […] ώστε να εξασφαλίζεται όσο το δυνατόν ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα.

[...]»

4 Το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψεως αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.»

## Ιστορικό της διαφοράς

5 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 3ης Δεκεμβρίου 2008 η Access Info ζήτησε από το Συμβούλιο πρόσβαση στο επίμαχο έγγραφο. Το έγγραφο αυτό συγκέντρωνε τις προτάσεις τροποποιήσεων ή αναδιατυπώσεων που υπέβαλαν διάφορα κράτη μέλη κατά την από 25 Νοεμβρίου 2008 συνεδρίαση της προαναφερθείσας στη σκέψη 1 ανωτέρω ομάδας εργασίας για θέματα πληροφορήσεως.

6 Το Συμβούλιο με την επίδικη απόφαση παρέσχε μερική πρόσβαση στο επίμαχο έγγραφο. Συγκεκριμένα, κοινοποίησε στην Access Info κείμενο που δεν καθιστούσε δυνατό τον προσδιορισμό των κρατών μελών που είχαν υποβάλει τις εν λόγω προτάσεις.

7 Το Συμβούλιο δικαιολόγησε την άρνησή του να γνωστοποιήσει την ταυτότητα αυτών των κρατών μελών στηριζόμενο στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, με την αιτιολογία ότι η γνωστοποίηση αυτών των στοιχείων θα έθιγε σοβαρά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων αυτού, ενώ δεν επιβαλλόταν από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον. Συγκεκριμένα, λόγω του προκαταρκτικού χαρακτήρα των υπό εξέλιξη κατά το διάστημα εκείνο συζητήσεων, η γνωστοποίηση της ταυτότητας αυτών των κρατών μελών θα περιόριζε το περιθώριο χειρισμών των αντιπροσωπειών κατά τις διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο της νομοθετικής διαδικασίας εντός του Συμβουλίου και κατ' επέκταση την ικανότητά του να καταλήξει σε συμφωνία.

8 Στις 26 Νοεμβρίου 2008, δηλαδή την ημέρα εκδόσεως του επίμαχου εγγράφου, κατέστη διαθέσιμο στο κοινό το πλήρες κείμενό του μέσω του ιστοτόπου της οργανώσεως Statewatch, χωρίς να έχει επιτραπεί η γνωστοποίηση αυτή (στο εξής: μη επιτραπείσα γνωστοποίηση).

## Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Ιουνίου 2009, η Access Info άσκησε κατά της επίδικης αποφάσεως προσφυγή ακυρώσεως, η οποία έγινε δεκτή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

10 Το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε, προκαταρκτικώς, τις θεμελιώδεις αρχές που διέπουν την πρόσβαση στα έγγραφα. Υπενθύμισε, ειδικότερα, με τις σκέψεις 55 έως 58 της αποφάσεώς του, ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων είναι συνυφασμένο με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των οργάνων αυτών και ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 1049/2001 σκοπεί στην εξασφάλιση ενός κατά το δυνατό ευρύτατου δικαιώματος προσβάσεως, με αποτέλεσμα οι εξαιρέσεις από τη γνωστοποίηση να χρήζουν στενής ερμηνείας και εφαρμογής. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι οι αρχές αυτές αποκτούν ιδιαίτερη σημασία οσάκις το Συμβούλιο ασκεί τη νομοθετική του αρμοδιότητα, όπως συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση.

11 Ακολούθως, με τις σκέψεις 59 και 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το γεγονός και μόνον ότι κάποιο έγγραφο άπτεται συμφέροντος προστατευόμενου με εξαίρεση από τη γνωστοποίηση δεν αρκεί για την εφαρμογή της εξαιρέσεως αυτής, αλλά η εφαρμογή της μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον αν η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό μπορεί να θίξει κατά τρόπο συγκεκριμένο και πραγματικό το προστατευόμενο συμφέρον. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, εξάλλου, ότι ένας τέτοιος κίνδυνος δεν μπορεί να είναι αμιγώς υποθετικός και ότι πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος. Στο οικείο θεσμικό όργανο εναπόκειται να σταθμίσει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί με τη μη γνωστοποίηση μέρους του επίμαχου εγγράφου –εν προκειμένω της ταυτότητας των κρατών μελών που υπέβαλαν τις προτάσεις– με το γενικό συμφέρον παροχής προσβάσεως στο σύνολο του εγγράφου αυτού.

12 Εφαρμόζοντας τις αρχές αυτές, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 68 έως 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε τον κύριο λόγο που προέβαλε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει τη μερική γνωστοποίηση του επίμαχου εγγράφου, ο οποίος συνίστατο στον περιορισμό του περιθωρίου χειρισμών των αντιπροσωπειών στο Συμβούλιο, ως αποτέλεσμα του ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των υποβαλόντων τις προτάσεις κρατών μελών θα προκαλούσε στα κράτη αυτά τέτοια πίεση εκ μέρους της κοινής γνώμης ώστε οι αντιπροσωπείες τους δεν θα μπορούσαν πλέον να υποβάλουν πρόταση προς την κατεύθυνση του περιορισμού της διαφάνειας.

13 Πρώτον, με τις σκέψεις 69 έως 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, καταρχάς, ότι η αρχή της δημοκρατικής νομιμότητας επιβάλλει στους υποβαλόντες τις προτάσεις οι οποίες περιλαμβάνονται στο επίμαχο έγγραφο την υποχρέωση να λογοδοτούν στο κοινό για τις πράξεις τους, κατά μείζονα λόγο όταν το έγγραφο αυτό αφορά τη νομοθετική διαδικασία. Στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας όσων υπέβαλαν κάποια πρόταση δεν θα εμπόδιζε τις αντιπροσωπείες να διαφοροποιηθούν αργότερα από την πρόταση αυτή. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, μια πρόταση υποβάλλεται με σκοπό να συζητηθεί, είτε είναι ανώνυμη είτε όχι, και δεν προορίζεται να μείνει αμετάβλητη κατόπιν μιας συζητήσεως, όταν η ταυτότητα του υποβαλόντος την οικεία πρόταση είναι γνωστή. Η κοινή γνώμη δύναται να αντιληφθεί πλήρως αυτό το χαρακτηριστικό των προτάσεων στη νομοθετική διαδικασία. Εξάλλου, κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η κοινή γνώμη στο σύνολό της αντιτίθεται στον περιορισμό της αρχής της διαφάνειας. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ακόμα και η μη επιτραπείσα γνωστοποίηση δεν είχε βλαπτικές συνέπειες στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου.

14 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη ο προκαταρκτικός χαρακτήρας των συζητήσεων, προκειμένου να εκτιμηθεί ο κίνδυνος προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων λόγω του περιορισμού του περιθωρίου χειρισμών των κρατών μελών. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, ο προκαταρκτικός χαρακτήρας των συζητήσεων δεν μπορεί να δικαιολογήσει άνευ ετέρου την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον η διάταξη αυτή δεν διακρίνει ανάλογα με το στάδιο εξελίξεως των συζητήσεων.

15 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 77 και 78 της εν λόγω αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη η ιδιαιτέρως ευαίσθητη φύση των υποβληθεισών από τις αντιπροσωπείες των κρατών μελών προτάσεων στην υπό κρίση υπόθεση. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε συναφώς ότι οι εν λόγω προτάσεις τροποποιήσεων εντάσσονται στη συνήθη εξέλιξη της

νομοθετικής διαδικασίας. Κατά συνέπεια, οι προτάσεις αυτές δεν είναι ιδιαιτέρως ευαίσθητες υπό την έννοια ότι θα εθίγετο θεμελιώδες συμφέρον της Ένωσης ή των κρατών μελών σε περίπτωση γνωστοποιήσεως της ταυτότητας των υποβαλόντων αυτές, κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι το κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο δεν είναι το περιεχόμενο των προτάσεων των αντιπροσωπειών των κρατών μελών, αλλά μόνον ο προσδιορισμός των αντιπροσωπειών που τις είχαν υποβάλει. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, ως εκ της φύσεως του δημοκρατικού διαλόγου, μια πρόταση τροποποιήσεως σχεδίου κανονισμού αποτελεί αντικείμενο τόσο θετικών όσο και αρνητικών σχολίων εκ μέρους του κοινού και των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

16 Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα ότι η ασυνήθιστα μακρά διαδικασία θεσπίσεως του νέου κανονισμού για την πρόσβαση στα έγγραφα οφειλόταν στις δυσκολίες που προκάλεσε στις διαπραγματεύσεις η μη επιτραπείσα γνωστοποίηση. Στην πραγματικότητα, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας δικαιολογείται από άλλους λόγους, πολιτικής και νομικής φύσεως.

17 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 82 και 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι λόγω της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως οι εκθέσεις των συνεδριάσεων των ομάδων εργασίας του έγιναν λιγότερο αναλυτικές, ιδίως όσον αφορά τον προσδιορισμό της ταυτότητας των αντιπροσωπειών. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε συναφώς ότι η εξέλιξη αυτή μπορούσε να εξηγηθεί επίσης από την άσκηση εκ μέρους της Access Info της προσφυγής κατά της επίδικης αποφάσεως. Σε κάθε περίπτωση, η έλλειψη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της γνωστοποιήσεως στο κοινό της ταυτότητας των αντιπροσωπειών και της σοβαρής προσβολής της εσωτερικής του διαδικασίας λήψεως αποφάσεων επιβεβαιώνεται, κατά το Γενικό Δικαστήριο, από ένα έγγραφο μεταγενέστερο της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως, το οποίο δεν περιορίζεται σε μια ανώνυμη αναφορά στις προτάσεις τροποποιήσεων της νομοθετικής πράξεως, αλλά προσδιορίζει την ταυτότητα των αντιπροσωπειών, τουλάχιστον στο αρχικό κείμενό του.

18 Βάσει ιδίως των ανωτέρω σκέψεων, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την επίδικη απόφαση.

## Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

19 Με διάταξη της 17ης Οκτωβρίου 2011 επετράπη, αφενός, στην Τσεχική Δημοκρατία και στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου και, αφετέρου, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να παρέμβει υπέρ της Access Info. Με διάταξη της 2ας Φεβρουαρίου 2012 επετράπη στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

20 Το Συμβούλιο, η Τσεχική Δημοκρατία, η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Γαλλική Δημοκρατία ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί τελικώς επί των ζητημάτων που αποτελούν το αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως·

— να καταδικάσει την Access Info στα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

21 Η Access Info και το Κοινοβούλιο ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

**Επί της αιτήσεως αναιρέσεως**

22 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως το Συμβούλιο προβάλλει, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους αναιρέσεως.

*Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Με τον πρώτο του λόγο αναιρέσεως το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο στο σημείο αυτό από το Βασίλειο της Ισπανίας, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν στάθμισε ορθώς, όπως επιτάσσει τόσο το πρωτογενές δίκαιο –με το άρθρο 207, παράγραφος 3 ΕΚ και το άρθρο 255 ΕΚ, που εφαρμόζονται ratione temporis– όσο και το παράγωγο δίκαιο –με την αιτιολογική σκέψη 6 και το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001– αφενός, το διευρυμένο δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα που σχετίζονται με τη νομοθετική δραστηριότητα των θεσμικών οργάνων και, αφετέρου, την ανάγκη να διαφυλαχθεί η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων. Συγκεκριμένα, κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως με τη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το Συμβούλιο, ερμήνευσε το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, αποδίδοντας αδικαιολόγητη και υπερβολική σημασία στη διαφάνεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, χωρίς να λάβει καθόλου υπόψη τις απαιτήσεις που συνδέονται με την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας αυτής.

24 Ειδικότερα, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο επί του σημείου αυτού από την Τσεχική Δημοκρατία, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, υποστηρίζει ότι η νομοθετική του διαδικασία είναι πολύ ρευστή και απαιτεί μεγάλη ευελιξία από τα κράτη μέλη προκειμένου αυτά να μπορούν να μεταβάλουν μια αρχική θέση μεγιστοποιώντας με τον τρόπο αυτό τις πιθανότητες να καταλήξουν σε συμφωνία. Κατά το Συμβούλιο, είναι απαραίτητο να παρέχεται στα κράτη αυτά ευρύτατο περιθώριο χειρισμών κατά τις συζητήσεις, ήδη από τα πρώτα στάδια της διαδικασίας, προκειμένου να εξασφαλιστεί ένα «πεδίο διαπραγματεύσεως» και να διαφυλαχθεί με τον τρόπο αυτό η αποτελεσματικότητα της εν λόγω νομοθετικής διαδικασίας. Εντούτοις, ένα τέτοιο περιθώριο χειρισμών θα περιοριζόταν, εάν η ταυτότητα των αντιπροσωπειών γινόταν γνωστή σε πολύ αρχικό στάδιο της διαδικασίας, καθόσον τούτο θα συνεπαγόταν την άσκηση πιέσεων εκ μέρους της κοινής γνώμης, οι οποίες θα στερούσαν από τις αντιπροσωπείες την ευελιξία που απαιτείται για να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου.

25 Η Τσεχική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας προσθέτουν επ' αυτού ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των αντιπροσωπειών δεν ήταν εν προκειμένω απαραίτητη για την επίτευξη του σκοπού του κανονισμού 1049/2001. Υποστηρίζουν, συγκεκριμένα, ότι η πλήρης πρόσβαση στο περιεχόμενο του επίμαχου εγγράφου αρκεί για την εξασφάλιση δημοκρατικού διαλόγου επί των ζητημάτων των οποίων άπτεται αυτό το έγγραφο. Η μοναδική συνέπεια της γνωστοποιήσεως, άλλωστε, της ταυτότητας των αντιπροσωπειών ήταν, κατά την άποψή τους, ότι θα ήταν δυνατό να ασκηθούν πιέσεις όχι προς το Συμβούλιο αλλά προς τα κράτη μέλη.

26 Η Access Info αντιτάσσει ότι, με τον πρώτο του λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο βάλλει μόνο κατά τριών σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι, αφενός, των σκέψεων 57 και 58 με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στην παράθεση της κρίσιμης νομολογίας και, αφετέρου, της σκέψεως 69 με την οποία, όπως διατείνεται η Access Info υποστηριζόμενη επ' αυτού από το Κοινοβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο προβαίνει σε στάθμιση των απαιτήσεων διαφάνειας και προστασίας της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των οικείων κρατών μελών δεν ήταν στη συγκεκριμένη περίπτωση ικανή να θίξει τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

27 Για να κριθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, υπενθυμίζεται ότι, κατά την αιτιολογική του σκέψη 1, ο κανονισμός 1049/2001 εκφράζει τη βούληση, όπως αυτή αποτυπώνεται στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, να διανοιχθεί μια νέα φάση στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης, στην οποία οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και εγγύτερα προς τους πολίτες. Όπως υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 2 του ανωτέρω κανονισμού, το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων είναι συνυφασμένο με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των οργάνων αυτών (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, C-39/05 P και C-52/05 P, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. I-4723, σκέψη 34· της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8533, σκέψη 68, και της 21ης Ιουλίου 2011, C-506/08 P, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-6237, σκέψη 72).

28 Προς τούτο, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι, κατά την αιτιολογική σκέψη 4 και το άρθρο του 1, να παρασχεθεί στο κοινό το ευρύτερο δυνατό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (προαναφερθείσες αποφάσεις Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 33, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 69 και Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, σκέψη 73).

29 Ωστόσο, το δικαίωμα αυτό υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος. Ειδικότερα, και σύμφωνα με την αιτιολογική του σκέψη 11, ο κανονισμός αυτός θεσπίζει στο άρθρο 4 καθεστώς εξαιρέσεων το οποίο επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο, σε περίπτωση που η γνωστοποίησή του θα έθιγε την προστασία κάποιου από τα προστατευόμενα από το άρθρο αυτό συμφέροντα (βλ. απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, C-266/05 P, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1233, σκέψη 62, καθώς και προαναφερθείσες αποφάσεις Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψεις 70 και 71, και Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, σκέψη 74).

30 Εντούτοις, δεδομένου ότι τέτοιου είδους εξαιρέσεις συνιστούν απόκλιση από την αρχή της κατά το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται στενά (προαναφερθείσες αποφάσεις Sison κατά Συμβουλίου, σκέψη 63· Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 36· Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 73, καθώς και Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, σκέψη 75).

31 Συνεπώς, όταν το οικείο θεσμικό όργανο αποφασίζει να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η γνωστοποίηση, τότε οφείλει, κατ' αρχήν, να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύεται από κάποια εξαίρεση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 την οποία επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο. Επιπλέον, ο κίνδυνος προσβολής του συμφέροντος αυτού πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Αφετέρου, όταν κάποιο θεσμικό όργανο εφαρμόζει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, οφείλει να σταθμίζει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί μέσω της μη γνωστοποιήσεως του οικείου εγγράφου ιδίως με το γενικό συμφέρον να επιτραπεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο έγγραφο, λαμβανομένων υπόψη των πλεονεκτημάτων που απορρέουν, όπως επισημαίνει και η αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, από μια αυξημένη διαφάνεια, τα οποία συνίστανται στην καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, καθώς και στη μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα (προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου σκέψη 45).

33 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι προφανώς οι εκτιμήσεις αυτές αποκτούν όλως ιδιαίτερη σημασία, οσάκις το Συμβούλιο ασκεί τη νομοθετική αρμοδιότητά του, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού 1049/2001, κατά την οποία πρέπει να εξασφαλίζεται ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα ακριβώς στις περιπτώσεις αυτές. Η διαφάνεια, εν προκειμένω, συμβάλλει στην ενίσχυση της δημοκρατίας παρέχοντας στον πολίτη τη δυνατότητα να ελέγχει το σύνολο των πληροφοριών που αποτέλεσαν τη βάση νομοθετικής πράξεως. Συγκεκριμένα, η δυνατότητα του πολίτη να γνωρίζει τις βάσεις της νομοθετικής δράσεως συνιστά προϋπόθεση για την αποτελεσματική άσκηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων του (προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Επιτροπής, σκέψη 46).

34 Βάσει των αρχών αυτών πρέπει να εξετασθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο το Συμβούλιο προβάλλει κατ' ουσίαν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε καθόλου υπόψη τις απαιτήσεις που συνδέονται με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων.

35 Διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπενθύμισε ακριβώς, σύμφωνα με την προαναφερθείσα στη σκέψη 30 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, ότι η πρόσβαση του κοινού στο συνολικό περιεχόμενο των εγγράφων του Συμβουλίου αποτελεί την αρχή και ότι η αρχή αυτή συνοδεύεται από εξαιρέσεις οι οποίες πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται στενά.

36 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη τις απαιτήσεις που συνδέονται με την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων. Συγκεκριμένα, στις σκέψεις 69 έως 83 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, προέβη σε ενδελεχή εξέταση των επιχειρημάτων που είχε προβάλει το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την εφαρμογή εν προκειμένω της σχετικής με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του οικείου θεσμικού οργάνου εξαιρέσεως.

37 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο όχι μόνο δεν προέβη σε εσφαλμένη στάθμιση της αρχής της διαφάνειας, αφενός, και της προστασίας της αποτελεσματικότητας της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου, αφετέρου, αλλά αντιθέτως, σύμφωνα με τις αρχές που υπενθυμίστηκαν στις σκέψεις 31 έως 33 της παρούσας αποφάσεως, εξέτασε επί της ουσίας το σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την εφαρμογή, εν προκειμένω, της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

38 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού πρώτα εξέτασε τα επιχειρήματα αυτά και έκρινε ότι κανένα εξ αυτών δεν αποδείκνυε ότι η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα των οικείων κρατών μελών ενέχει συγκεκριμένο κίνδυνο σοβαρής προσβολής του προστατευόμενου από την επίμαχη εξαίρεση συμφέροντος, κατέληξε, με τη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο, απαγορεύοντας με την επίδικη απόφαση τη γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών, παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

39 Κατά τα λοιπά, στο μέτρο που η αιτίαση του Συμβουλίου θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι σκοπεί στην αμφισβήτηση της εκτιμήσεως των επιχειρημάτων αυτών από το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο, προς στήριξη του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, δεν επικαλείται κανένα στοιχείο προς αμφισβήτηση της κρίσεως του Γενικού Δικαστηρίου ότι τα πρωτοδίκως προβληθέντα από το Συμβούλιο επιχειρήματα δεν ήταν αρκούντως τεκμηριωμένα ούτως ώστε να αποδειχθεί ότι η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα των οικείων κρατών μελών ενέχει συγκεκριμένο κίνδυνο σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου.

40 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας και του Βασιλείου της Ισπανίας ότι δεν ήταν αναγκαία η γνωστοποίηση της ταυτότητας των αντιπροσωπειών για την επίτευξη του σκοπού του κανονισμού 1049/2001, αρκεί να επισημανθεί ότι, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 1 του κανονισμού 1049/2001 παρέχει στο κοινό το ευρύτερο δυνατό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα. Υπό το φως αυτής της αρχής το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο κανονισμός 1049/2001

αποσκοπεί στην εξασφάλιση την προσβάσεως του κοινού στο πλήρες περιεχόμενο των εγγράφων του Συμβουλίου, περιλαμβανομένης εν προκειμένω της ταυτότητας των υποβαλόντων τις διάφορες προτάσεις και ότι η πλήρης πρόσβαση στα έγγραφα αυτά μπορεί να περιορισθεί μόνο βάσει των προβλεπόμενων στον εν λόγω κανονισμό εξαιρέσεων από το δικαίωμα αυτό, οι οποίες με τη σειρά τους πρέπει να θεμελιώνονται σε συγκεκριμένο κίνδυνο προσβολής των συμφερόντων που προστατεύουν. Από τη στιγμή που το Γενικό Δικαστήριο απέκλεισε, εν προκειμένω, την ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου, η μερική πρόσβαση στο επίμαχο έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός.

41 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

*Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος πρέπει να εξετασθεί δεύτερος κατά σειρά και αποτελείται από τρία σκέλη, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε πολλάκις σε πλάνη περί το δίκαιο, η οποία το οδήγησε στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε «επαρκώς, από νομικής και πραγματικής απόψεως» τον κίνδυνο σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως των αποφάσεων αυτού.

43 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι απαίτησε, στις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την απόδειξη πραγματικής προσβολής του συμφέροντος που προστατεύεται με την υπό κρίση εξαίρεση. Όμως, κατά το Συμβούλιο, για την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, η ύπαρξη κινδύνου προσβολής αρκεί αφ' εαυτής για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως, το δε θεσμικό όργανο ενώπιον του οποίου υποβάλλεται αίτημα προσβάσεως σε έγγραφα πρέπει απλώς να αποδείξει την πιθανότητα προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεών του ως αποτέλεσμα της γνωστοποιήσεως του εν λόγω εγγράφου.

44 Η Access Info καθώς και το Κοινοβούλιο υποστηρίζουν εξάλλου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απαίτησε από το Συμβούλιο να αποδείξει πραγματική προσβολή της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, αλλά περιορίστηκε στην εξέταση, στις σκέψεις 73 και 74, του επιχειρήματος που είχε προβάλει το ίδιο το Συμβούλιο, ότι δηλαδή η διαδικασία λήψεως αποφάσεών του υπέστη πραγματική και συγκεκριμένη προσβολή λόγω της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως.

45 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο στο σημείο αυτό από την Ελληνική Δημοκρατία, εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν έλαβε δεόντως υπόψη τη σημασία του σταδίου στο οποίο βρίσκονταν οι συνομιλίες για την εκτίμηση του κινδύνου σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων λόγω της γνωστοποιήσεως της ταυτότητας των αντιπροσωπειών. Κατά το Συμβούλιο, η αναγνώριση του δικαιώματος του κοινού να παρακολουθεί τις προπαρασκευαστικές εργασίες στο σύνολό τους καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων θα απέτρεπε τις αντιπροσωπείες από το να εκφράσουν τις απόψεις τους κατά το αρχικό στάδιο της διαδικασίας. Συγκεκριμένα, λόγω των ιδιαιτεροτήτων της λειτουργίας του Συμβουλίου, οι απόψεις αυτές, ιδίως όσες σχετίζονται με τεχνικού χαρακτήρα ζητήματα, έχουν συχνά διερευνητικό χαρακτήρα και δεν εκφράζουν απαραιτήτως την ακριβή και οριστική θέση του κράτους μέλους της κάθε αντιπροσωπείας, με αποτέλεσμα οι απόψεις αυτές να μπορούν να εξελίσσονται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Η αναγνώριση ενός δικαιώματος παρακολουθήσεως ήδη από αυτό το προκαταρκτικό στάδιο της διαδικασίας θα έχει, κατά το Συμβούλιο, ως συνέπεια οι αντιπροσωπείες να εκφράζουν την άποψή τους μόνον αφού λάβουν μια διαπραγματευτική θέση από τις αντίστοιχες κυβερνήσεις, πράγμα που θα καθιστούσε πιο δύσκαμπτη τη νομοθετική διαδικασία.

46 Απαντώντας στα επιχειρήματα αυτά, η Access Info υποστηρίζει, καταρχάς, ότι το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε σε τι συνίστανται οι προβαλλόμενες ιδιαιτερότητες της δικής του διαδικασίας λήψεως αποφάσεων. Στη συνέχεια επισημαίνει ότι μόνον κατά το στάδιο της αναιρέσεως το Συμβούλιο προέβαλε το επιχείρημα περί περιορισμού της δυνατότητας των αντιπροσωπειών των κρατών μελών να μεταβάλλουν την άποψή τους κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Κατά την Access Info, εν πάση περιπτώσει, όπως έκρινε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 δεν αναφέρει το στάδιο των διαπραγματεύσεων ως κριτήριο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή εξαιρέσεως από το δικαίωμα προσβάσεως. Φυσικά, το στοιχείο αυτό μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί η ύπαρξη κινδύνου προσβολής του προστατευόμενου με την εν λόγω διάταξη συμφέροντος. Ωστόσο, ο προσδιορισμός της ταυτότητας των αντιπροσωπειών που υποβάλλουν προτάσεις σε ένα αρχικό στάδιο των συζητήσεων δεν είναι ικανός να εμποδίσει τη σε μεταγενέστερο στάδιο μεταβολή των απόψεων των αντιπροσωπειών αυτών. Τέλος, η Access Info προβάλλει ότι ακριβώς κατά την έναρξη της διαδικασίας πρέπει να διασφαλίζεται η μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια. Στην πραγματικότητα, κατά το στάδιο στο οποίο έχουν ήδη πραγματοποιηθεί οι συζητήσεις και έχουν βρεθεί τα σημεία συμβιβασμού, η διαφάνεια και ο δημόσιος διάλογος δεν έχουν πλέον καμία χρησιμότητα.

47 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως το Συμβούλιο κατ' ουσίαν προβάλλει ότι, σε αντίθεση προς τις απαιτήσεις που τέθηκαν με τη σκέψη 69 της προαναφερθείσας αποφάσεως Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε δεόντως υπόψη, στις σκέψεις 72 και 79 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την ευαίσθητη φύση του επίμαχου εγγράφου, προκειμένου να εκτιμήσει τον κίνδυνο σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων που ενέχει η γνωστοποίηση ολόκληρου του εγγράφου. Κατά το Συμβούλιο, η ευαίσθητη φύση του εγγράφου αυτού απέρρεε, εν προκειμένω, από το γεγονός ότι οι εν λόγω προτάσεις αφορούσαν τις εξαιρέσεις από την αρχή της διαφάνειας που έπρεπε να προβλέψει ο νέος κανονισμός για την πρόσβαση στα έγγραφα. Η φύση αυτή επιβεβαιώνεται εξάλλου, κατά το Συμβούλιο, αφενός, από το γεγονός ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης πρόσφατα απεφάνθησαν επί της ερμηνείας των εξαιρέσεων αυτών και, αφετέρου, από τις συζητήσεις και τις πιέσεις της κοινής γνώμης που εγείρουν τα ζητήματα αυτά.

48 Προς στήριξη του σκέλους αυτού το Συμβούλιο προβάλλει σειρά επιχειρημάτων. Καταρχάς, υποστηρίζει ότι η προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου καθιστά δυνατό για το θεσμικό όργανο να επικαλεσθεί την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 3, εδάφιο πρώτο, του κανονισμού 1049/2001, όταν η πράξη που ζητείται έχει ιδιαιτέρως ευαίσθητη φύση. Κατά το Συμβούλιο, πάντως, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε τη διάταξη αυτή, στη σκέψη 78 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται μόνον όταν θίγεται κάποιο θεμελιώδες συμφέρον της Ένωσης ή των κρατών μελών. Μια τέτοια ερμηνεία, κατά το Συμβούλιο, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε από τη διατύπωση αυτής της διατάξεως ή άλλων σημείων του κανονισμού ούτε από την ίδια την απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου. Εξάλλου, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, η ερμηνεία αυτή, σε συνδυασμό με το αυξημένο επίπεδο αποδείξεως που απαιτεί το Γενικό Δικαστήριο για να στοιχειοθετηθεί η εν λόγω προσβολή, καθιστά σχεδόν αδύνατη την υπέρ του ενδιαφερόμενου επίκληση της εν λόγω διατάξεως.

49 Ακολούθως, για να τονίσει περαιτέρω την ευαίσθητη φύση των επίμαχων ζητημάτων, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ασυνήθιστα μακρά διάρκεια της οικείας νομοθετικής διαδικασίας οφειλόταν σε νομικούς και πολιτικούς λόγους οι οποίοι ανάγονταν στη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβώνας, στις εκλογές του Κοινοβουλίου και στην ανανέωση των μελών της Επιτροπής. Το Συμβούλιο, αναφερόμενο σε ορισμένες αλλαγές που επήλθαν στον τρόπο καταρτίσεως των εγγράφων των ομάδων εργασίας του από το δεύτερο εξάμηνο του έτους 2008 –δηλαδή μετά τη μη επιτραπείσα γνωστοποίηση– υποστηρίζει στην πραγματικότητα ότι αυτή η καθυστέρηση

οφείλεται, τουλάχιστον εν μέρει, στον περιορισμό της πληρότητας και στην έλλειψη ειλικρίνειας στις συζητήσεις που ακολούθησαν τη μη επιτραπείσα γνωστοποίηση, με αποτέλεσμα να καταστεί λιγότερο αποτελεσματική η διαδικασία λήψεως αποφάσεων εντός του θεσμικού οργάνου.

50 Τέλος, κατά το Συμβούλιο, το πάγωμα της εν λόγω νομοθετικής διαδικασίας οφειλόταν επίσης, τουλάχιστον εν μέρει, στο γεγονός ότι τα κράτη μέλη, ακριβώς λόγω της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως, δυσκολεύθηκαν να αποστούν από τις αρχικές διαπραγματευτικές τους θέσεις. Συγκεκριμένα, οι αντιπροσωπείες των κρατών που ήθελαν να προτείνουν τροποποιήσεις δυνάμενες να εκληφθούν από την κοινή γνώμη ως περιορίζουσες το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού, δίστασαν να τις προτείνουν. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς δεν αναγνώρισε τέτοιες αρνητικές συνέπειες της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως επί της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου. Το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας, με τη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο, λαμβανομένου υπόψη ότι μία από τις εν λόγω προτάσεις, μεταγενέστερη της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως, περιόριζε το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, ενώ η πρόταση αυτή, σε αντίθεση προς ό,τι δέχτηκε το Γενικό Δικαστήριο, δεν είχε υποβληθεί από την αντιπροσωπεία κάποιου κράτους μέλους αλλά από την ίδια την Επιτροπή. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο κακώς απέρριψε, με τις σκέψεις 82 και 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα στοιχεία τα οποία προσκόμισε το Συμβούλιο προκειμένου να εξηγήσει τον περιορισμό της πληρότητας των εκθέσεων της κρίσιμης διαδικασίας και τα οποία αφορούν τον ονομαστικό προσδιορισμό των αντιπροσωπειών στις ομάδες εργασίας. Ενώ για το Γενικό Δικαστήριο το γεγονός αυτό εξηγείται από την άσκηση της σχετικής προσφυγής ενώπιόν του, για το Συμβούλιο, δεδομένης της ευαίσθητης φύσεως των επίμαχων ζητημάτων, η μεταβολή αυτή αποτελεί ακριβώς απόρροια της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως. Το Συμβούλιο περιγράφει αυτή τη μείωση του βαθμού λεπτομέρειας παραπέμποντας σε έκθεση που είχε εκδώσει η εν λόγω ομάδα εργασίας τον Ιούλιο του 2009, στην οποία δεν αναφερόταν πλέον η ταυτότητα των αντιπροσωπειών, αλλά γινόταν λόγος για «ορισμένες αντιπροσωπείες» και «άλλες αντιπροσωπείες».

51 Η Access Info αντιτάσσει, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε σε μια κατάσταση στην οποία θίγεται «κάποιο θεμελιώδες συμφέρον της Ένωσης ή των κρατών μελών», μόνο προκειμένου να δώσει ένα παράδειγμα «ιδιαιτέρως ευαίσθητου» ζητήματος, χωρίς να απαιτεί να θεωρούνται ευαίσθητες μόνον τέτοιες καταστάσεις. Επίσης, σε αντίθεση προς το κρίσιμο έγγραφο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, το επίμαχο έγγραφο δεν περιείχε νομική γνωμοδότηση αλλά μόνο προτάσεις τροποποιήσεων σχεδίου νομοθεσίας. Η Access Info προσθέτει, τέλος, ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε εμπεριστατωμένα την άρνησή του, μολονότι τούτο απαιτείται από την ανωτέρω απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου.

52 Η Access Info θεωρεί ότι, κατά τα λοιπά, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως του Συμβουλίου πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, καθόσον βάλλει κατά της κρίσεως του Γενικού Δικαστηρίου επί της ευαίσθητης φύσεως του επίμαχου εγγράφου και καθόσον αφορά τους λόγους που δικαιολογούσαν μια ασυνήθιστα μακρά διάρκεια της συγκεκριμένης νομοθετικής διαδικασίας. Σε κάθε περίπτωση, η Access Info, η οποία υποστηρίζεται κατ' ουσίαν από το Κοινοβούλιο, θεωρεί, πρώτον, ότι το Συμβούλιο στηρίζει το επιχείρημα περί ευαίσθητης φύσεως των ζητημάτων που αποτελούν το αντικείμενο του επίμαχου εγγράφου στο ότι αυτά τα ζητήματα προκαλούν δημόσιο διάλογο και αποτελούν αντικείμενο σχετικής νομολογίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης. Όμως, κατά την Access Info, το Συμβούλιο δεν απέδειξε τους ισχυρισμούς του αυτούς. Εξάλλου, μεγάλο μέρος των νομοθετικών διαδικασιών αφορά ζητήματα που μπορούν να προκαλέσουν πιέσεις εκ μέρους ομάδων συμφερόντων ή συζητήσεις στα μέσα ενημέρωσης. Τούτο αποτελεί ωστόσο επακόλουθο της διαφάνειας και της δημοκρατίας και δεν αποδεικνύει την ευαίσθητη φύση κάποιου ζητήματος που θα δικαιολογούσε την εμπιστευτική μεταχείριση ενός εγγράφου, όπως το επίμαχο έγγραφο. Εξάλλου, εάν τα ζητήματα που εξετάσθηκαν ήταν τόσο ευαίσθητα, τότε θα έπρεπε να μη γνωστοποιηθούν όχι μόνον οι ταυτότητες των κρατών μελών αλλά και το περιεχόμενο των προτάσεων. Δεύτερον, η Access Info αμφισβητεί το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι η ασυνήθιστη καθυστέρηση στην εν λόγω νομοθετική διαδικασία προκλήθηκε από τη μη επιτραπείσα

γνωστοποίηση. Στην πραγματικότητα, η καθυστέρηση μπορούσε επίσης να δικαιολογηθεί από την απουσία πολιτικής συμφωνίας μεταξύ του Συμβουλίου και του Κοινοβουλίου όσον αφορά την αναθεώρηση του κανονισμού. Τρίτον, η Access Info αμφισβητεί το ότι η μη επιτραπείσα γνωστοποίηση επέφερε αλλαγές στον βαθμό λεπτομέρειας των εκθέσεων της ομάδας εργασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως του Συμβουλίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

54 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 59 της αποφάσεως αυτής, ορθώς επισήμανε ότι η εφαρμογή των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως δικαιολογείται όταν υφίσταται κίνδυνος προσβολής κάποιου από τα προστατευόμενα συμφέροντα, ο οποίος πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός.

55 Προκειμένου να εξακριβώσει εάν εν προκειμένω υφίστατο τέτοιος κίνδυνος, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε καταρχάς, στις σκέψεις 70 έως 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε τη συλλογιστική βάση επί της οποίας στήριξε τα επιχειρήματά του, δηλαδή το ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των αντιπροσωπειών θα είχε ως συνέπεια η ασκούμενη εκ μέρους του κοινού πίεση να είναι τέτοια ώστε να μην είναι πλέον δυνατό οι αντιπροσωπείες αυτές να υποβάλουν πρόταση προς την κατεύθυνση του περιορισμού της διαφάνειας. Ελλείψει τέτοιας αποδείξεως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των αντιπροσωπειών που επρόκειτο να υποβάλουν τέτοιες προτάσεις δεν ήταν ικανή να θίξει τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου.

56 Το Γενικό Δικαστήριο ακολούθως εξέτασε με τις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το επιχείρημα –το οποίο συνοψίζεται στη σκέψη 50 της εν λόγω αποφάσεως και δεν αμφισβητείται από το Συμβούλιο– ότι η μη επιτραπείσα γνωστοποίηση «είχε επιπτώσεις στην ειλικρίνεια και την πληρότητα των συζητήσεων εντός της ομάδας εργασίας του Συμβουλίου, εμποδίζοντας τις αντιπροσωπείες να προτείνουν διαφορετικές λύσεις ή τροποποιήσεις προκειμένου να επιτευχθεί σύγκλιση των απόψεων στα πλέον αμφιλεγόμενα ζητήματα».

57 Ωστόσο, στις σκέψεις 73 και 74 το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στην εξέταση του λόγου αυτού και έκρινε ότι, σε αντίθεση προς ό,τι ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η γνωστοποίηση αυτή δεν ήταν εν προκειμένω ικανή να θίξει τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του εν λόγω θεσμικού οργάνου.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

59 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, σύμφωνα με το οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη σημασία του σταδίου εξελίξεως των συνομιλιών, για την εκτίμηση του κινδύνου σοβαρής προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου που ενέχει η πλήρης γνωστοποίηση των θέσεων των αντιπροσωπειών, επισημαίνεται ότι το σκέλος αυτό στηρίζεται επίσης σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

60 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 76 αυτής της αποφάσεως, επισήμανε ότι ο προκαταρκτικός χαρακτήρας των συζητήσεων δεν μπορούσε να δικαιολογήσει άνευ ετέρου την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι τα λοιπά επιχειρήματα του Συμβουλίου δεν μπορούσαν να αποδείξουν κίνδυνο προσβολής της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων αυτού, έκρινε ορθώς ότι το γεγονός ότι το αίτημα της γνωστοποιήσεως υπεβλήθη σε πολύ πρώιμο στάδιο της νομοθετικής διαδικασίας δεν αρκούσε, αφ' εαυτού, για την εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως.

61 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος είναι αβάσιμο.

62 Τέλος, όσον αφορά το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε το Συμβούλιο, επισημαίνεται, πρώτον, ότι, όταν το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έκρινε ότι τα ζητήματα που αποτελούσαν το αντικείμενο του επίμαχου εγγράφου δεν ήταν ιδιαιτέρως ευαίσθητα, δεν παρέπεμψε στην προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου και τούτο ορθώς, δεδομένου ότι η σκέψη 69 της τελευταίας, στην οποία στηρίζεται το συγκεκριμένο σκέλος, αφορά μόνο συγκεκριμένα έγγραφα, δηλαδή τις νομικές γνωμοδοτήσεις. Εν προκειμένω, το έγγραφο που ζητήθηκε όχι μόνο είχε παραχθεί στο πλαίσιο νομοθετικής διαδικασίας, αλλά επίσης δεν εμπίπτει σε καμία από τις κατηγορίες εγγράφων για τις οποίες ο κανονισμός 1049/2001 αναγνωρίζει ότι υφίσταται συμφέρον που χρήζει ειδικής προστασίας, όπως είναι οι νομικές γνωμοδοτήσεις.

63 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι το κριτήριο που εφαρμόζεται για να αποδειχθεί η ιδιαιτέρως ευαίσθητη φύση ενός εγγράφου είναι ο κίνδυνος προσβολής κάποιου θεμελιώδους συμφέροντος της Ένωσης ή των κρατών μελών από τη γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού, επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο δεν απέκλεισε επ' αυτής της βάσεως, στην υπό κρίση περίπτωση, την ιδιαιτέρως ευαίσθητη φύση του εγγράφου που ζητήθηκε. Συγκεκριμένα, έκρινε επ' αυτού ότι οι διάφορες προτάσεις τροποποιήσεως ή αναδιατυπώσεως που υπέβαλαν οι τέσσερις αντιπροσωπείες των κρατών μελών και για τις οποίες γίνεται λόγος στο επίμαχο έγγραφο εντάσσονται στο πλαίσιο της συνήθους εξέλιξης της νομοθετικής διαδικασίας, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ευαίσθητες, όχι μόνο βάσει του κριτηρίου που συνδέεται με τη βλάβη θεμελιώδους συμφέροντος της Ένωσης ή κράτους μέλους αλλά και οποιουδήποτε άλλου κριτηρίου.

64 Συνεπώς, κακώς το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη την ιδιαιτέρως ευαίσθητη φύση του επίμαχου εγγράφου.

65 Δεύτερον, όσον αφορά τα λοιπά επιχειρήματα που επικαλείται το Συμβούλιο προς στήριξη του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που υποβλήθηκαν στην κρίση του, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, να ασκεί έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών αυτών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει το Γενικό Δικαστήριο. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συνεπώς, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (βλ., ιδίως, απόφαση της 19ης Μαρτίου 2009, C-510/06 P, Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-1843, σκέψη 105, καθώς και διάταξη της 10ης Νοεμβρίου 2011, C-626/10 P, Αγαπίου-Ιωσηφίδη κατά Επιτροπής και EACEA, σκέψη 107).

66 Το Συμβούλιο, όμως, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απέδωσε την ασυνήθιστα μακρά διάρκεια της οικείας νομοθετικής διαδικασίας σε νομικούς και πολιτικούς λόγους σχετικούς ιδίως με τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβώνας, τις εκλογές του Κοινοβουλίου και την ανανέωση των μελών της Επιτροπής, χωρίς να επικαλεστεί παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων, επιδιώκει να κλονίσει την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η ασυνήθιστα μακρά διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας δεν οφειλόταν στις δυσκολίες που

συνεπάγεται η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικών με την ταυτότητα των υποβαλόντων τις προτάσεις, αλλά σε λόγους πολιτικής και νομικής φύσεως, όπως υποστηρίζει άλλωστε και το ίδιο το Συμβούλιο, και όπως προκύπτει από τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

67 Ομοίως, όσον αφορά τις προβαλλόμενες συνέπειες της μη επιτραπείσας γνωστοποιήσεως στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου, το τελευταίο, χωρίς να επικαλείται σαφώς παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων, βάλλει μόνον κατά, αφενός, της εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτιμήσεως, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κάποιου αποδεικτικού στοιχείου –ήτοι ενός δημοσιευμένου εγγράφου που περιείχε τις γραπτές προτάσεις των αντιπροσωπειών σχετικά με την κρίσιμη νομοθετική διαδικασία και συγκεκριμένα του υπ' αριθ. 9716/09 εγγράφου της 11ης Μαΐου 2009–, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι αυτή η γνωστοποίηση, σε αντίθεση προς ό,τι υποστήριξε το Συμβούλιο πρωτοδίκως, δεν είχε υποχρεώσει τις αντιπροσωπείες να αποφύγουν την υποβολή προτάσεων προς την κατεύθυνση περιορισμού της διαφάνειας. Αφετέρου, το Συμβούλιο βάλλει κατά της εκτιμήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 82 και 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με άλλο αποδεικτικό στοιχείο –το έγγραφο 10859/1/09 REV 1– από το οποίο το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι μετά τη μη επιτραπείσα γνωστοποίηση μεταβλήθηκε η πρακτική του Συμβουλίου, στο μέτρο που από το χρονικό αυτό σημείο και εφεξής παραλείφθηκαν τα στοιχεία προσδιορισμού της ταυτότητας των κρατών μελών που είχαν υποβάλει παρατηρήσεις και εισηγήσεις επί της προτάσεως της Επιτροπής και ότι μια τέτοια μεταβολή μπορούσε να εξηγηθεί από το γεγονός ότι η Access Info άσκησε προσφυγή αμφισβητώντας τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως.

68 Κατά συνέπεια, λόγω του ότι τα ανωτέρω επιχειρήματα είναι απαράδεκτα, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος.

*Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως το Συμβούλιο υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου αντίκειται στη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία τα θεσμικά όργανα μπορούν να επικαλεστούν εκτιμήσεις γενικής φύσεως προκειμένου να αρνηθούν τη γνωστοποίηση ορισμένων κατηγοριών εγγράφων. Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει και η Ελληνική Δημοκρατία, η επίδικη απόφαση παραθέτει εκτιμήσεις γενικής φύσεως που στηρίζουν τους λόγους για τους οποίους το επίμαχο έγγραφο δεν μπορούσε να γνωστοποιηθεί, καθώς επίσης και τους λόγους για τους οποίους οι εκτιμήσεις αυτές ίσχυαν πράγματι για το επίμαχο έγγραφο. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο δεν εξέτασε μόνον τη φύση του εγγράφου, αλλά στήριξε την άρνησή του σε λεπτομερείς εξηγήσεις όσον αφορά τον ευαίσθητο χαρακτήρα των υπό εξέταση ζητημάτων και το γεγονός ότι τα ζητήματα αυτά εντάσσονταν στο πλαίσιο προκαταρκτικών συζητήσεων σε σχέση με τη νομοθετική διαδικασία αυτήν καθ' αυτήν.

70 Η Access Info υποστηρίζει, καταρχάς, ότι στον δεύτερο λόγο αναιρέσεως δεν γίνεται ρητή αναφορά σε συγκεκριμένη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και συνεπώς ο λόγος αυτός προβάλλεται απαραδέκτως και αλυσιτελώς. Εν πάση περιπτώσει, κατά την Access Info, υποστηριζόμενη στο σημείο αυτό από το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε ούτε κατ' αναίρεση ούτε με την επίδικη απόφαση επί ποίων γενικών εκτιμήσεων στηρίχθηκε εν προκειμένω η άρνηση παροχής προσβάσεως στα έγγραφα. Εξάλλου, σε αντίθεση προς τις επιταγές της νομολογίας στο ζήτημα αυτό, με καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης και με καμία γενική αρχή του δικαίου δεν εισάγεται γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας για έγγραφα όπως το επίμαχο έγγραφο, κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι επρόκειτο για έγγραφο διαδικασίας νομοθετικής φύσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

71 Πρέπει να επισημανθεί εξαρχής ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Access Info, ο παρών λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός, δεδομένου ότι, μολονότι πράγματι το Συμβούλιο δεν προσδιορίζει συγκεκριμένη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πάσχουσα πλάνη περί το δίκαιο, εντούτοις προκύπτει σαφώς από την έκθεση των επιχειρημάτων προς στήριξη αυτού του λόγου αναιρέσεως ότι το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έκρινε ότι Συμβούλιο μπορούσε να δικαιολογήσει την άρνηση προσβάσεως στο επίμαχο έγγραφο βάσει ενός τεκμηρίου εμπιστευτικότητας, στηριζόμενου σε εκτιμήσεις γενικής φύσεως.

72 Επί της ουσίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μολονότι για να δικαιολογηθεί η άρνηση προσβάσεως σε έγγραφο δεν αρκεί, κατ' αρχήν, το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα ή συμφέρον κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, δεδομένου ότι το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει επίσης να εξηγήσει με ποιον τρόπο η πρόσβαση στο ως άνω έγγραφο μπορεί όντως να θίξει συγκεκριμένα το συμφέρον που προστατεύεται με εξαίρεση προβλεπόμενη στο άρθρο αυτό, εντούτοις, επιτρέπεται στο θεσμικό αυτό όργανο να στηρίζεται συναφώς σε γενικά τεκμήρια τα οποία ισχύουν για ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα εκτιμήσεις ισχύουν δυνητικώς σε περιπτώσεις αιτήσεων εγγράφων της ίδιας φύσεως (προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 50· αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, C-139/07 P, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, Συλλογή 2010, σ. I-5885, σκέψη 54, και της 28ης Ιουνίου 2012, C-477/10 P, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 57).

73 Σε μια τέτοια περίπτωση, στο οικείο θεσμικό όργανο απόκειται πάντως να διευκρινίσει επί ποίων εκτιμήσεων γενικής φύσεως στηρίζει το τεκμήριο ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών θίγει κάποιο από τα προστατευόμενα με τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφέροντα, τούτο δε χωρίς να υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη εκτίμηση του περιεχομένου εκάστου των εγγράφων αυτών (βλ., στο πνεύμα αυτό, προαναφερθείσα απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 76).

74 Εν προκειμένω, όμως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Συμβούλιο προέβαλε πρωτοδίκως ότι επιτρεπόταν να αρνηθεί την πρόσβαση σε ένα έγγραφο όπως το επίμαχο, βάσει ενός τεκμηρίου στηριζόμενου στις εκτιμήσεις που συνοψίσθηκαν στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αναγόμενου στην ανάγκη να διαφυλαχθεί το περιθώριο χειρισμών των αντιπροσωπειών κατά τη διάρκεια των προκαταρκτικών συζητήσεων επί της νομοθετικής προτάσεως της Επιτροπής, επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 70 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εξέτασε τις εκτιμήσεις αυτές και με τη σκέψη 80 της αποφάσεως αυτής έκρινε ότι δεν ήταν επαρκείς για να στηρίξουν την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001. Αφετέρου, ματαίως το Συμβούλιο προσπάθησε να βάλει κατά της εκτιμήσεως αυτής με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, καθώς ο λόγος αυτός δεν ευδοκίμησε.

75 Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο δεν μπορεί να υποστηρίξει βασίμως ότι επιτρεπόταν να αρνηθεί την πρόσβαση στο επίμαχο έγγραφο βάσει ενός τεκμηρίου στηριζόμενου στις εν λόγω εκτιμήσεις.

76 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα που προβάλλονται με σκοπό να αποδείξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο είχε θεωρήσει ότι εν προκειμένω οι εν λόγω εκτιμήσεις γενικού χαρακτήρα είχαν εφαρμογή στην περίπτωση του επίμαχου εγγράφου.

77 Εξ αυτού συνάγεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

78 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

79 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, που εφαρμόζεται κατ' αναίρεση δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, προβλέπει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού ορίζει ότι τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

80 Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως του Συμβουλίου απορρίφθηκε, πρέπει, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Access Info, να καταδικαστεί να φέρει, πέρα από τα δικά του δικαστικά έξοδα, και αυτά της Access Info.

81 Η Τσεχική Δημοκρατία, η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία και το Κοινοβούλιο φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα της Access Info Europe.**

**3) Η Τσεχική Δημοκρατία, η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

(υπογραφές)